

Livets Porte opladte for de Retfærdige ("Gud bevare Kongen for onde og farlige Raadgivere")

Taler
Iver Hesselberg

Dato
10 juli 1836

Sted
Christiania

Omstendigheter

Preken i Aker kirke, kort etter Carl Johans oppløsning av Stortinget

- 1 Oplader Portene, at der maa indgaae et retfærdigt Folk, som bevarer meget Troskab, Ef. 26. Det er Troskabens, Trofasthedens, Løn, elskelige Medchristne, at Portene oplades, Livets og Ærens Porte, som have Salighed til Muur og Værn, V. 1. Et saadant Folk udvikler en skøn og kraftfuld Aand med idel kjendelige
- 5 Træk af Trofasthed, som sikrer det en Beskjærmelse, hvilken ingen jordisk Magt kan nedslaae; thi det er Guds faste "Forsæt", at bevare for et saadant Folk, som forlader sig paa ham, den herligste "Fred". "Den Herre, Herre er en evig Klippe," og paa den skal et Folk og hvert Menneske, som ærligt stræber at fremgaae i Sandhed og Retfærdighed, bygge, og den Bygning, som paa den vorder reist,
- 10 skal staae urokket i Stormene og trodse Pladskregnenes Styrtninger. Lever en saadan Mand iblandt os, elskl. Medch., kunne vi trygt forlade os paa den Gud, som "skal nedbøie dem, som boe i det Høie," de Jordens forfængelige Stolte, som foragte Ret og hade Retfærdighed; han skal "fornedre dem til Jorden, han skal drage dem ned indtil Støvet". Under saadanne beskyttende Vinger,
- 15 Almagts og Kjærlighedens Vinger, føler selv den Svage sig stærk og den Forsagte Modets hellige Flamme opblusse, Aanden oplives, Haabet, Jordens frelsende Engel, bevares, og Gud selv bliver Soel og Skjold. Paa Guds "Dommes Stie" forvente vi ham og vor Sjels Begjæring stunder efter hans Navns Ihukommelse. Da gjør en christelig Retfærdighed sig gjeldende, som har sin
- 20 Rod i Christi Tro. Phariseernes og de Skriftkloges Retfærdighed, Israels Øverstes, var hykkelsk, pralende og ugudelig. Den var et laant Skin, den var deres Stoltheds og Egenkjærligheds og Ærgjerrigheds Dække, og den Herre Jesus taler høit imod den, som den, der aldrig skulde bestaae eller kunne lede til Himmerig. Hvor førte den da hen? Til Helvede, Elskl., hvorfra den havde sit
- 25 Udspring, som al Falskhed og Svig i Verden; thi, om end "en Ugudelig blev benaadet, lærte han dog aldrig Retfærdighed," han vilde gjøre Uret selv i det

meest trofaste Rettens Land og aldrig skulde hans Øine see til "Guds Høihed". Egen Høihed, egen Ære, egen magt er al hans Attraa. Guds Haand staaer ham for høit, "at han ikke kan skue den," og dog skulle de Jordens Stolte skue Guds
30 Nidkjærhed for hvert Folk og Menneske paa Jorden, som han lyksaliggjør med sin Beskjærmelse. Gud skal skaffe os Fred, "thi end alle vore Gjerninger haver han gjort os". Vi have annammet saa mange Velgjerninger for vort Land og Folk af den gode Gud, at det var Utaknemmelighed, om vi forglemte at give ham alene Ære, Uforstand, om vi mistrøstige bortkastede vor Tillid. Han lever, og
35 hans er Riget, Magten og Æren, og end idag oplader han Portene for hvert retfærdigt Folk, som bevarer Troskab. End midt i Angesten besøge vi vor Gud i Jesu Navn og udøse for ham vor stille Bøn. Andre foruden Gud kunne "begjære at herske over os," men til ham alene ville vi komme hans Navn i hu. Selv det Døde, det Nedslagne, det Vanartede skal vorde levende, derfor lader os vaage og
40 synge med Fryd, skjøndt vi "boe i Støv", og aldrig fattes Beviser paa, hvor vi ere henne; thi Guds Dag er som en Dag over "grønne Urter, naar han skal fælde Kæmperne til Jorden".

Vi lever her i en Ufuldkommenheds og Forkrænkeligheds Verden, elskl.
45 Medchr.! Snart skinner Solen blid, Maiens skønne Dag forener Alle til festlig Fryd, Glæden straaer i alle Ansigter, Alt omkring os lover Lyst og Fred selv for de kommende Dage, og pludselig reiser sig, midt i venligste Sommertid, en kold Høststorm, som gjennemisner vore Aarer og formørker Fredens Boliger, inden hvilke vi sadde glade og trygge. Saa er det i vor Verden! Snart viser
50 Uretfærdigheden, grinende ad os, den graadige Ulvetand; snart sees paa den anden Side Kraftløshed og Forsagthed, der krybe i Skjul, naar det just gjaldt ved Enighed, Mod og Kraft kjækt at gaae Faren imøde. Stumme Tunger, hvor der var Tid til at tale Sandhedens ærlige Sprog paa den ene Side, og paa den anden Side høie Ord, som ikke sømme sig. Naar saa skeer paa Jorden, sørger den
55 Oprigtige og bærer sin Sjels Smerte og Kummer frem for Gud, Øiet bortvendes fra denne Forfængelighedens Verden, hvor Alt er Ubestandighed, hen til det evige, himmelske Rige, hvor den Herre Christ er Konge med Ære, hvor Sandhedens hyldes, Retfærdighed er ene gjeldende og Naaden omkrandses den med Himmelløv.

60 Min Sjæl er bevæget i disse Dage. Jeg er ikke den, til hvem man skal sige, som Disciplene paa Emausveien til den herlige Opstandne: Er Du den Eneste, som ikke veed, hvad der er skeet i disse Dage der nede i Staden? Jeg føler levende for mit Fædreland og dets Vel. Her er ikke Tid og Sted til at omtale Dagens

Begivenhed; men her, Elskl., er Tid og Sted til at styrke sin Sjel med Himmelord. Til Kirken gaaer den af Livets Tummel Trættede, den ved dets Omvexlinger Bekymrede, den ved dets Uheld Bedrøvede for at styrke og berolige sit Sind. Hid gaae vi og her samles vi for at befæstes i Guds frygt, i Retfærdigheds- og
70 Sandhedskjærlighed, og her samles vi for at styrke vor Sjel i Bøn.

[Her blev jeg greben af en mægtig Rørelse, som udtalede sig i en hjertelig Bøn, hvis Ord jeg ikke kan gjengive, da en Kirkebøn, efter min Erkjendelse, maa, som hver Bøn, være Længselens og Følelsens Udtryk. Jeg erindrer kun, at jeg bad
75 Gud sætte sin Englevagt paa vore Grændser, bevare sit Rige imellem vore Fjelde og velsigne de hjemdragne Storthingsmænd med sin Fred.]

Og nu, Elskl., efterat vi have lettet vort Sind ved Bøn, vil jeg fremstille Eder et glædeligt Syn af Sandhedens herlige Rige, vil jeg vise Eder Livets Porte opladte
80 for de Retfærdige.

"Herren fører mig paa Retfærdigheds Vei for sit Navns Skyld": det var Davids Takkeord i den 28de Ps.; og vist er det, elskl. Medchr., at det er et brændende Ønske, i et for sin Salighed alvorlig bekymret Menneskes Sjel, at vandre paa
85 Retfærdighedens Vei og at være saaledes altid flittig, efter Jesu Bud, til gode Gjerninger. Os nytter, ja os pryder ikke vort Christennavn, naar vi ikke alvorlig begjære at vorde dannede efter vor Frelzers høie, skønne Billede, at vorde opvakte af Guds Aand og ledede til al Sandhed og Retfærdighed; thi den Herre Christ erklærer udtrykkelig, at vi aldrig komme i Guds Rige, naar vi ikke stræbe
90 efter en bedre Retfærdighed end Pharisæernes og de Skriftkloges. Denne Retfærdighed var et hyklet Skin, en blot udvortes Overeensstemmelse med Lovens Forskrifter, en bedragersk borgerlig Retfærdighed. De vogtede sig vel, disse onde og ærgjerrige Mennesker, for at overtræde aabenbarlig Lovenes Bud, men Hjertets Reenhed og Begjæringernes Dødelse agtede de for en Bisag,
95 endskjønt det altid er Hovedsagen for Ham, som seer Hjertet og dømmer Tanken i sit det store, alvise Raad. Dertil sigter Talen i Evang. om den den, som uden Sag er vred paa sin Broder, som med Bitterhed udskjelder eller med uforskyldt Haardhed tiltaler ham; dertil sigte Ordene om Gjengjeldelsen, den strænge, retfærdige Gjengjeldelse, som udgaaer i Menneskeheden over Vold,
100 hadefuldt Sind og Uretfærdighed. Straffen kommer vis i Guds Time for de Uretfærdige, hvem de saa vare, og de skulle betale al deres Fortræd til "sidste Hvid". Ja, Elskl., hvad er det for en Retfærdighed, naar et Menneske, en døbt Christen alene vogtede sig vel for at støde an imod Lovenes Former og at

105 overtræde i den Grad deres Bud, at den jordiske Dommer maatte og kunde domfælde ham, enskjøndt han dog sædvanligst kun kan bedømme Gjerningens udvortes Overeensstemmelse med den strænge Lov! Hvad var det for en Retfærdighed, naar han ikke dømte sig selv, vaagede over Tanken og kæmpede ærligt selv mod den lønlige onde Attraa i sin Barm!

110 O, vi maa lære Alle stedse bedre at erkjende, at det er det Indre, som Gud bedømmer, og det Indvortes, som giver den udvortes Gjerning sin rette Skikkelse for Gud. Der ere enkelte Gjerninger saa onde, at de let kunne bedømmes blant Mennesker, og det er Gjerningen, vi fordømmeste maa dømme
115 efter, saasom Menneskers Sindelag og Tænkemaade almindelig udtrykker sig i dem, ligesom Præget paa Mynten anviser dens Værd, og vor Frelser har lært os, hvad Sandhed er, at et raaddent Træ aldrig kan bære god Frugt og aldrig Figener groe paa Tidsler. Saadanne Gjerninger, som Tyverie, Hoer, Mord, Ureenhed, Uteerlighed, Kiv, Nid, Fiendskab og deslige, vise aabenbarlig Hjertets
120 Fordærvelse; men det kan ogsaa lykkes for onde Mennesker at vise i Gjerningen et Skin, som bedrager, ligesaavel som det lykkedes for Israels Øverster at skiffe og forblinde et svagt og vildledet Folk.

Her ogsaa ytrer sig Tidens Aand og Tænkemaade heel forskjellig, ogsaa i
125 Bedømmelsen af udvortes Gjerninger. Pharisæernes Skinhellighed bedrog den gang Folket, men til en anden Tid vilde deres lange offentlige Bønner og deres udblæste Almisser været agtede for Galskab. Eet staaer uforanderlig fast, at "Gud er retfærdig og elsker retfærdighed", Pf. 11, 7., "og at hans Ansigt beskuer en Oprigtig". Det siger os den hellige Bog paa hvert Blad; det siger os vor egen
130 Fornuft, naar den er uddannet ved christelig Sandhed, at Gud er retfærdig, naar han byder, og retfærdig, naar han dømmer. Forløsningens hele underlige Raad lærer paa det klareste Guds Retfærdighed, saasom det blev sagt fra gamle Dage, at uden Blods Udgydelse ei kunde skee Forladelse, og den Eviges Retfærdighed ei tilfredsstilles uden det helligste Offerblod, Syndernes Forladelse ei
135 fuldkommes uden Guds egen Eenbaarnes dybeste Fornedrelse og forsmædeligste Opofrelse, som en Forbandelse for Menneskeheden og i dens Sted. Gud elsker Retfærdighed og hader Uretfærdighed, og kan ikke engang tilstede de Faldne, han opreiste og igjen satte blant sine Udkaarede, Sted og Lod i sit Rige her nede og i Saligheden hist, uden de lade sig retfærdig- og helliggjøre,
140 og lede med villig Hu paa Retfærdighedens Veie for hans Navns Skyld.

At Gud vil saa inderlig gerne frelse os Alle fra Synden og den evige Død, det

145 haver han sagt os i Ordet, det klare, som forkynder os hans Villie, at Alle skulde
blive salige og komme til Sandheds Erkjendelse; det forkynder os Kjærlighedens
Ord og Raad i Evangelio; det forkynder lydeligt hvert, end det mest vildfarende,
Menneskes Liv, som viser, hvorledes den evige Kjærlighed venter og langmodig
forhæler, minder og naadelig tugter, for at vække og ryste den sovende Sjæl. Dog,
selv denne uendelige Faderkjærlighed maa vige for den ubestikkelige
150 Retfærdighed; selv Naaden, Gud Kjærligheds Rigdoms Aabenbarelse, maa
forklares i Retfærdighed, naar Alt ringeægtes; thi, vidner Apost. i Brevet til de
Hebræer 10, 18., "om Nogen brød Loven, given ved Moses, maatte han uden
Barmhertighed døe, naar to eller tre Vidner fældte ham, og hvormeget værre
Straf mene I, den skal agtes værd, som træder Guds Søn med Fødder, agter
155 Testamentets Blod almindeligt, hvormed han er helliget, og bespotter Naadens
Aand!"

Ak, Elskl., at forspilde Guds og vor Herres Jesu Kjærlighed, og med Kundskab
eller Erkjendelse at leve i Synd og Uretfærdighed, er en skrækkelig og vis Vei til
160 Død, Dom og Undergang for den Mægtigste som den Ringeste paa Jorden, og
derfor maa vi ræddes for al Uretfærdighed og vaage over vore Sjele, at de ikke
skulle fange Syndens Smitte; thi den Retfærdighed, som skal takkes den
retfærdige Gud, maa komme af et oprigtigt Hjerte, som elsker retfærdighed,
længes efter at øve den sande Dyd lønlig og aabenbar, stunder efter at ære Gud
165 og vise Menneskeheds Frelser al Taknemmelighed, ved at vandre i uskrømtet
Oprigtighed, som hans Eiendom, der forløste os fra al Uretfærdighed, for at vi
skulde vælge redelig, hvad som bedst er, paa det vi maa være rene og uden
Anstød indtil Christi Dag, fyldte med Retfærdigheds Frugter, som skee ved
Jesum Christum, Gud til Ære og Lov. Phil. 1, 11.

170 Et Menneske, som elsker og øver Retfærdighed, er Gud behagelig; det vidnede
Gud selv for Høvedsmanden Cornelius, Ap. G. 10, som var from og frygtede
Gud og gav mange Almisser og bad altid til Gud, og Petrus, fuld af den
Helligaand, vidnede: "Nu seer jeg isandhed, at Gud ikke anseer Personer, men
175 Hvo iblandt alle Folk, som frygter ham og gjør Retfærdighed, er ham behagelig".
Pharisæerne gav ogsaa mange Almisser og gjorde mange lange og lydelige
Bønner, og dem erklærede dog den Herre Jesus paa flere Steder end i Dagens
Evang. uværdige til det himmelske Rige. Cornelius gav Almisser og bad altid til
Gud, og ham erkjender Gud selv at være retfærdig. Her var Gjerningen
180 tilsyneladende den samme og dog faldt en ganske forskjellig Dom. Hvad kan da
være Aarsagen? O, Venner, Venner, Hjertekjenderen saae grant og seer grant

Forskjellen, og vi kunne ligesaavel fatte den, naar vi lade os oplære af Guds Aand og Ord om den sande Retfærdighed. I Hjertet, ja i Hjertet laae Forskjellen.

- 185 Pharisaerens Stolthed, Ærgjerrighed og Hyklerie skjulte sig under en Maske af hyklet Fromhed, Godgjørenhed og Andagt, og for en ond og fordærvet Tids Mennesker kunde det lykkes ham at skjule sin slet dækkede Ondskab, Hyklerie og Uretfærdighed; men til enhver anden mere oplyst og mere gudelig Alder, for andre isandhed ærlige, rethandlende og tænkende Mennesker maatte han staae
190 til skamme med sin Ondskab. Cornelius' Godgjørenhed og Andagt var det af Naaden rensede Hjertes helligste og hedeste Længsel. Hvad Pharisaeren gjorde i Falskhed, for alle Menneskers Aasyn, for at vinde Ære hos Mennesker og for at tilfredsstille sin Ærgjerrighed, gjorde Cornelius med et ærligt Hjerte, oftest i Stilhed, men ogsaa aabenbarligen med lige Oprigtighed, for at behage Gud.
195 Desuden levede den ædleste Længsel i hans Sjel efter Guds rene og sande Kundskab, efter at annamme fuld Klarhed i Frelsens hulde Raad for den faldne Slægt. Det see vi, da en Aabenbarelse blev ham forundt og Vei til Lys forkyndt for ham. "Du gjorde vel, at du kom," var hans første Hilsen til Apostelen, som var sendt til ham, "og vi ere Alle tilstede for Guds Aasyn, at høre Alt, som dig er
200 befale af Gud." Her taler den redelige Sjel; her aander en oprigtig Længsel efter højere Lys, da derimod Pharisaerne modsatte sig med Haardnakkenhed og forfulgte al Verdens Frelser paa hvert hans Fjed.

- Ja, elskl. Medch., vi kunne sige, at den høieste Lovens Retfærdighed for
205 Menneskers Dom, kan være styggeste Uretfærdighed for hans Øine, som seer Hjertet; at de prægtigste udvortes Gjerninger, som kundgjøres og berømmes blant Mennesker, vorde slet antagne saa ofte hos Ham, der har Øine "som Ildflammer"; og dette har sin eneste Grund i Sindelaget, i Hjertet. For den Rene og Hellige er ingen reen og alle Syndere; men hvad vi stræbe at gjøre i Hjertets
210 Oprigtighed for Hans Aasyn, hvor lidet det end kan vorde at ansee for Menneskers Øine, som saa ofte blindes af udvortes Glands og Glimmer, den Gjerning, vi gjøre for Jesu Skyld, som al Tak og Ære tilhører af os, den vil han faderlig bedømme, naadig ansee og ihukomme. Ærlighed og Oprigtighed, forenede i Ydmyghed, give det sande Menneskeynde for vor Gud, som i Ordet
215 idelig erklærer for et saadant Sind sit Velbehag. Den Herre Christ erklærer endog, at den, "som modtager en Retfærdig, fordi han er en Retfærdig, skal faae en Retfærdigs Løn," Matth. 10, og lover, Matth. 25, at "de Retfærdige skulle indgaae til et evig Liv".

- 220 Livets Porte ere da opladte for "de Retfærdige", som ikke have "den

Retfærdighed af Gjerninger" men den "som er af Troen paa Jesum Christum",
eftersom den hellige Povel vidner, Rom. 3: "Alle have syndet og fattes den Ære
for Gud, og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade, ved den
225 Forløsning, som er i Christo Jesu, hvilken Gud haver fremstillet til en Forsoning
formedelst Troen paa hans Blod, for at vise sin Retfærdighed paa den
nærværende Tid, at han maa være retfærdig og gjøre hver Den retfærdig, som er
af Jesu Tro". Naar vi opvækkes af Guds Aand, enten fra Barnsben eller senere
paa vort Jordelivs Vei, til at se og kjende Syndens Farer og Elendigheder, og
230 annamme, formedelst Troen, Retfærdighed og den rette Gave til at vorde Gud
velbehagelige, renses vort Sind og vort Hjerte, levende bliver vor Længsel efter at
gjøre Herrens Gjerninger, efter at øve det Gode, efter at gjøre Ret for Gud og
Medmennesker; vi frygte for at indvies i "Uretfærdighedens stygge
Hemmelighed", vi begræde med Smerte vore Afvigelser, Feiltagelser og
235 Overtrædelser, vi lære at elske dem, som os hade, at gjøre dem godt, som os gjøre
ondt, efter det store Kjærligheds Exempel, Guds faderlige Miskundhed
fremstiller for os, at bede for dem, som ville os ilde, som overfalde og forfølge os,
og at være trofaste i Kjærlighed og Venskab. Os ledsager da, saalænge dette Sind
lever i os, Guds Sandhedsaand til al Retfærdighed, bevarer os fra al
240 Uretfærdighed, og opvækker i os det Sind, som Frelseren fandt saa elskeligt hos
Tolderen Zakæus, der ytrede sig i denne hans glade Tale, da han saae
Menneskehedens ædle Frelser inden for sin Dør: "Har jeg gjort nogen Uret med
Underfundighed, da giver jeg det firefold igjen."

245 Saaledes, Elskl., aabne sig for os Livets, det evige Livs, Port; thi det er et evigt Liv
at "kjende Gud og den, han udsendte, Jesum Christum". "Gud har givet os det
evige Liv, og dette Liv er i hans Søn; Hvo, som har Sønnen, har Livet." Vi føle
det i vort Hjerte, i den Fred, der opfylder vort Sind; vi fornemme det i vort
Haab, som lever og stedse luer med høiere og renere Flamme, i vor Tro, som
250 tiltager i Styrke under Livets Prøvelser, i vor Hengivenhed under Guds Villie og
vor Ro under hans Førelser, og for Alt fornemme vi det i den hellige Følelse,
med hvilken Jesu Kjærlighed tiltaler og mægtig rører os, og den Længsel, som
den vækker i os efter mere end hidtil at være ham til Ære og hans hellige Navn,
efter at udbrede og see udbredt hans salige Rige, efter at omgaaes med dem, som
255 elske ham og Livet i ham.

O, Elskl., naar denne Længsel vaagner, bliver hver, end den mindste
Uretfærdighed i Ord og Gjerning os saa forhadet, at, om den end kunde bringe
os den største Lyst og den største Fordeel, ville vi dog intet have med den at

skaffe, vi lære at agte Synden for Djævlværk og Væsen, der tillukker for os Himmerig, og vi erkjende, at af Guds Naade og ved den Gjerning, han virker i os, blive vi alene ligedannede efter hans Søns Billede, der gjorde Guds Sandhed og i hvis Mund aldrig fantes Svig.

265

Naar vi saa oplæres af Guds Aand og lade Christi Kjærlighed regjere os, ville vi lære at gjøre det Gode uden Pral og Svig, uden Hyklerie og Stolthed. Det vorder i os, som Frugten paa det friske og podede Træ, forædlet og formeret; og see vi da Een, som trænges i Verden, især for en god Sags Skyld, da bevidne vi ham vor
270 trøstende Deeltagelse, eller Een, som lider ved en underlig Styrelse, da gaae vi ham imøde i Jesu Navn, opmuntre i Kjærlighed hans nedslagne Sjel, vederqvæge hans syge og saarede Hjerte, lette for Jesu Skyld hans Byrde, eller, om vi kunde, dele den med ham, staae ved hans Sygeleie med kjærlig og øm Deeltagelse, besøge ham i Nød, om end Verden og dens Mægtige spotte og fordømme ham,
275 række ham, naar han er hungrig eller tørstig, den Qvægelse, vi kunne skaffe, og det ikke for Lønnens Skyld, som Øientjenerne paa Jorden, men for hans Skyld, som af Kjærlighed til os taalte Alt og skabte vor Lykke og Fred; ham, vi nu ikke kunne trøste, vederqvæge og besøge, som i de Dage, han for vor Skyld gikk forladet og forfulgt af Folkets Øverster her nede paa Jorden.

280

Livets Porte oplades for de Retfærdige, som Himlen og Kjærligheden har dannet; og naar de Haardhjertede, de Uretfærdige, de Uforsonlige, de Hadefulde bære alt her Dommen i deres Barm, i den Harme de føle, naar de ikke faae deres Villie frem i Alt, eller naar de see Næstens Lykke; naar de bære
285 Dommen i deres Barm, i den Bitterhed, som fortærer dem, naar de høre Næsten omtale med større Agtelse end de unde ham, eller see paa hans Ager og i hans Huus rigere Frugt og skjønnere Lykke end de tiltænkte ham, og saaledes tilberedes til deres Dom, inden de mørke Fængselsdøre i Dybets Afgrunde, hvor de af Dommerens Tjener henkastes, hvor Satan selv er Hofmarskalk og anviser
290 de Jordens Ærgjerrige og Forfængelige, de ugudelige Rænkesmede, de nederdrægtige Øretudere og falske Indberettere, den høie Rang fremfor Andre, som de paa Jorden tørstede efter og for hvilken de solgte sig til al ond Gjerning; naar saa skeer efter Retfærdighed, seer, Elskl., da smiler et venligt Haab om evig Glæde Herrens Retfærdige imøde.

295

Maa de end føle Ængstelse mod Døden og Dommen, fornemme de dog en usynlig Haands Kraft, der borttager Bekymringen og peger hen til Kjærligheden paa Himmelthronens høire Side. Og, Elskl., kunne vi fatte den Livsalighed, som

300 opfylder de Retfærdiges Sjele, naar de ere udfriede fra alt Ondt, da skulde vi see
Liverts Porte aabnede for os og med glad Frimodighed vente den kommende
Herrens Dag. Naar de Udvalgte høre Dommeren sige: "Jeg var hungrig og I gave
mig at æde, tørstig og I gave mig at drikke, fremmed og I toge mig til Eder,
nøgen og I klædte mig, syg og I besøgte mig, i Fængsel og I kom til mig, " maa de
305 vel, rørte ved saadan himmelsk Venlighed, svare i Ydmyghed, at de aldrig havde
havt Leilighed til at vise ham nogen Tjeneste; men den reneste Salighed maa
fylde deres frelste Sjele, naar de høre ham sige: "Hvad I have gjort mod een af
disse mine mindste Brødre, have I gjort imod mig".

310 Saa, kjæreste Medch. Allesammen, saa elskelig og liflig er den Retfærdighed, som
udspirer fra Christi Tro! Endogsaa en streng menneskelig Retfærdighed og Dyd
er ærværdig og elskværdig i sig selv, og vi maae baade agte og elske Den, som
stræber at omgaaes i Retfærdighed, hvilken endog hans Bevæggrund, hans Tro
og Bekjendelse monne være; men glæde sig maa de Himmels Engle, glæde os
315 maa vi Alle, som søge Saligheden i Christi Tro, naar vi see den Retfærdighed,
som Christi Kjærlighed virker. Den er et deiligt Himmelbarn, den er Livets
Arving, den er beskeden, uden Selvsyge og ydmyg; den aabner Livets Porte alt
her nede, og aabner dem histoppe, saasom Ordene lyde: "Da skulle de
Retfærdige indgaae til det evige Liv."

320 Lader os da stedse bedre lære, Elskl., at skye al Uretfærdighed, at vise os og være
som retsindige norske, og, hvad mer er, christne Mænd og Qvinder, Børn og
Tjenere, retsindige og ærlige Fædrenelandets Sønner og Døtre, som stræbe og
arbeide med hverandre, under gode og onde Tidsomstændigheder, til
325 Fædrenelandets Ære og Vel, som elske Frihed og Lov, eendragtige leve, og, om
det gjaldt, døe for dem, holde fast uafsladelig ved den besvorne Forfatning, elske
Brødrene, frygte Gud og "ære Kongen". Ja lader os stræbe at opfylde vore Pligter
imod ham, ogsaa i det vi bede, at Gud vil bevare ham for onde og farlige
Raadgivere, der, som Israels vanartede Øverster, see mere paa egen Ære og
330 Fordeel end paa Folkets Vel og Lovenes Bud, vil velsigne ham med gode og vise
Raad til Landets Bedste, og i hans Jordelivs vakre Alder lade ham staae som en
gammel norsk Eeg, under hvis herlige Løvkrone baade Folk og Love finde en
hyggelig Skjærm. Lader os lære stedse mere alvorlige at ville og øve det Gode,
Herrens Ord kræver og hans Frygt fostrer, at skye og flye alle utilladelige og
335 syndige Veie, som alene vorde vor Sjel til Skade og tillukke for os Himmeligets
Porte! Lader os da lære stedse bedre i Jesu Tro at vandre i Fred og indbyrdes
Kjærlighed, saa vi tilgive vore Modstandere af ganske Hjerte, naar vi end, efter

340 Pligt, søge at afvende deres Anslag, og altid med et forsonligt Bryst læse vort
Fadervor, eller gjøre vor Bøn til Gud i Jesu velsignede Navn! Visselig skal da den
himmelske Fader krone vore Dage og Aar med sin Miskundhed og Fred, bevare
os i al Fare under sine Vingers liflige Skjul og Skygge, og engang, naar vore
jordiske Vandringsdage vare tilendebragte, tage os til sig i de evige Fredens og
Kjærlighedens Boliger, hvor Solen aldrig daler, men en evig Livets Dag herlig
345 straalere fra Guds Aasyn.

Amen i Jesu velsignede og evig høilovede Navn!

350

Kilde

Prædiken i Agers Kirke paa sjette Søndag efter Trefoldighed den 10de Juli 1836. Christiania 1836.

Emner

Preken

355

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/livets-porte-opladte-for-de-retfaerdige-gud-bevare-kongen-for-onde-og-farlige-raadgivere>

360

365

370

375